

Wees Jezelf, Daan

een verhaal over blijven

EricJD

Wees Jezelf, Daan

Een verstilld verhaal over blijven

Hoofdstuk 1 – De Klik

Daan bleef met zijn hand boven de muis hangen.

Het licht van het scherm viel over zijn bureau en liet de rest van de kamer half in schaduw. MauMau lag naast het toetsenbord, opgerold alsof hij daar al de hele avond hoorde te liggen. Zijn staart tikte zachtjes tegen het hout.

“Gewoon even kijken,” zei Daan.

Hij hoorde zelf hoe voorzichtig het klonk. Alsof hij zich moest overtuigen.

Het forum laadde. Namen verschenen, profielfoto's, korte zinnen die iets beloofden zonder precies te zeggen wat. Daan scrolde langzaam, zonder doel. Tot zijn blik bleef hangen bij één regel.

Soms voelt het alsof ik niemand echt durf te laten zien wie ik ben.

Daan stopte met ademen. Heel even maar.

“Ja,” mompelde hij. “Dat dus.”

MauMau tilde zijn kop op en tikte met een poot tegen Daan's hand.

“Niet jij ook,” zei Daan, maar hij glimlachte.

Een melding verscheen rechts in beeld.

Hoi 😊 Ben jij hier ook nieuw?

Daan voelde zijn wangen warm worden. Hij schoof iets rechter op zijn stoel.

“Rustig,” zei hij tegen zichzelf. “Het is maar een bericht.”

Zijn vingers zweefden boven het toetsenbord.

MauMau tikte opnieuw. Dit keer op een toets.

“Hé,” zei Daan lachend. “Dat was niet de bedoeling.”

Maar de cursor knipperde al. Wachtend.

Hij typte.

Hoi 😊 Ja, ik ben nieuw.

Verstuurd.

Daan leunde achterover en sloeg zijn armen over elkaar.

“Te snel,” zei hij. “Veel te snel.”

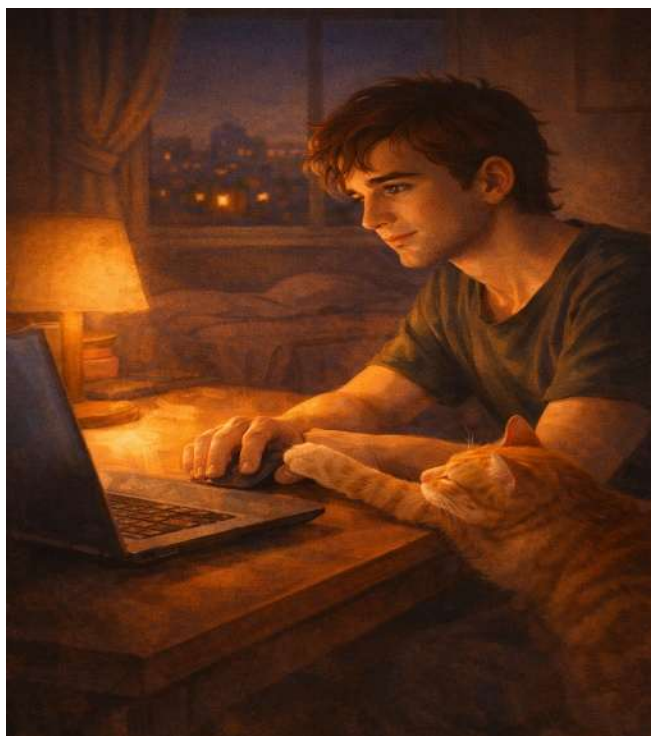
Alsof het antwoord hem hoorde, verscheen het vrijwel meteen.

Leuk. Welkom dan 😊 Waar hou je van?

Daan sloot zijn laptop niet meteen. Hij bleef nog even zitten, met MauMau tegen zich aan, het zachte zoemen van het scherm in de kamer.

Misschien, dacht hij terwijl hij naar het donker achter het raam keek, was dit geen grote stap.

Misschien was het gewoon een begin dat eindelijk mocht gebeuren.

Hoofdstuk 2 – Aan de andere kant

Milo had het bericht al gelezen voordat hij beseftte dat hij glimlachte.

Hij zat op de bank, laptop op schoot, Noodles half over zijn benen heen gedrapeerd. De hond bewoog nauwelijks, alsof hij begreep dat dit geen moment was om te storen.

“Niet nu,” zei Milo zacht, toen Noodles toch probeerde op te staan.

Hij las het bericht opnieuw.

Hoi 😊 Ja, ik ben nieuw.

Milo ademde langzaam uit. Er zat iets in die zin wat hij herkende. Niet onzeker, niet stoer. Gewoon... echt.

Hij typte terug.

Leuk. Welkom dan 😊 Waar hou je van?

Hij legde zijn handen even naast het toetsenbord, alsof hij zichzelf dwong te wachten. Dat deed hij de laatste tijd vaker. Niet vooruit denken. Niet invullen.

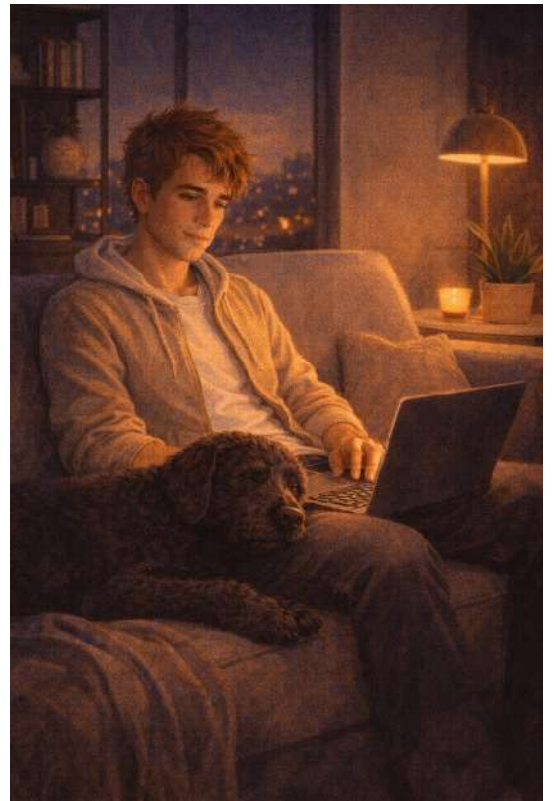
Later die avond stuurde Milo nog één bericht.

Zullen we een keer tegelijk een film kijken? Gewoon ieder bij zichzelf.

Aan de andere kant van de stad sloot Milo zijn laptop en aaide Noodles over zijn kop.

“Rustig,” zei hij. “Dit voelt rustig.”

De hond zuchtte tevreden.

Hoofdstuk 3 – Langzaam dichtbij

De avond van de film zat Daan al klaar voordat het tijd was.

Niet omdat hij ongeduldig was, maar omdat hij geen reden zag om te wachten. De lichten in zijn kamer stonden zachter dan normaal. MauMau had zijn vaste plek ingenomen naast het toetsenbord, alsof hij begreep dat dit geen gewone avond was.

“Het is maar een film,” zei Daan.

Daan’s telefoon trilde.

Zullen we aftellen?

Ja, typte Daan terug. Drie...

Twee...

Eén.

Ze drukten tegelijk op play.

In het begin zeiden ze weinig. Daan was zich bewust van alles: het geluid van de film, het licht van het scherm, zijn eigen ademhaling.

Na een paar minuten verscheen er een bericht.

Dit openingsshot is meteen mooi.

Daan glimlachte.

Ja. Dat had ik ook.

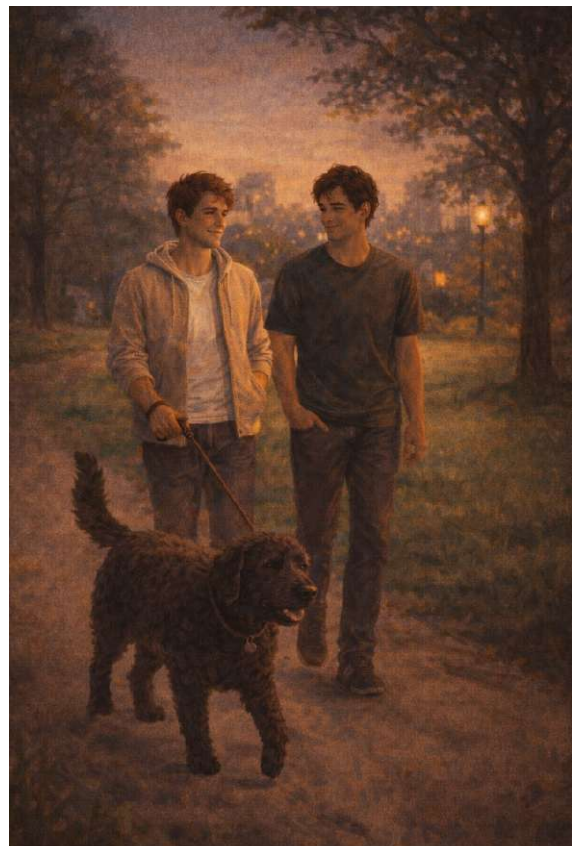
Vanaf dat moment liep het vanzelf.

Toen de aftiteling begon, bleef Daan nog even zitten.

Dank je, schreef Milo. Dit was fijn.

Daan dacht even na.

Ja, typte hij. Het voelde rustig.

Hoofdstuk 4 – Wat blijft

De dagen na de wandeling verliepen zonder duidelijke randen.

Niet omdat er niets gebeurde, maar omdat niets hoefde te worden vastgelegd.

Er waren berichten, korte zinnen soms, andere keren alleen een emoji.

En er waren momenten daartussenin waarin Daan merkte dat hij minder vaak terugdacht aan wat hij gezegd had.

's Avonds zat hij aan tafel met een kop thee die al te koud was geworden.

Hij merkte het pas toen hij een slok nam en even zijn neus ophaalde.

Zijn telefoon lichtte op.

Ik moest ineens aan je denken, schreef Milo. Dat is alles.

Daan liet het scherm nog even aan.

Niet om te antwoorden, maar om het gevoel niet meteen kwijt te raken.

Dat vind ik fijn, typte hij uiteindelijk.

Later die week bleef het een avond stil.

Geen bericht. Geen teken.

Daan voelde het wel, dat lichte samentrekken ergens onder zijn borstbeen.

Hij herkende het van vroeger. De neiging om te gaan invullen.

Hij deed het niet.

Pas laat kwam er een bericht.

Sorry. Vandaag was wat vol. Niet door jou.

Daan ademde langzaam uit.

Dank je dat je dat zegt, antwoordde hij.

Hij legde zijn telefoon weg en bleef nog even zitten.

Het huis was stil. MauMau sliep op de stoel naast hem, zijn poot losjes over de rand.

Wat bleef, merkte Daan, was geen spanning.

Wat bleef, was ruimte.

Hoofdstuk 5 – Ruimte innemen

Het begon met kleine verschuivingen.

Daan merkte dat hij vaker iets zei zonder het eerst in te slikken.

Dat hij niet meteen glimlachte om de stilte op te vullen.

Dat hij soms gewoon bleef zitten, ook als hij niets te zeggen had.

“Zeg het als het te dichtbij is,” had Milo een keer gezegd.

Ze zaten tegenover elkaar, ieder met een eigen glas, de tafel tussen hen in als iets dat er mocht zijn.

“Dat doe ik,” had Daan geantwoord.

En hij had gemerkt dat hij het meende.

Ruimte innemen voelde niet groot.

Het voelde niet als iets wat hij moest leren.

Het voelde als stoppen met kleiner worden.

Op een avond zei Milo: “Je mag hier zijn zoals je bent.”

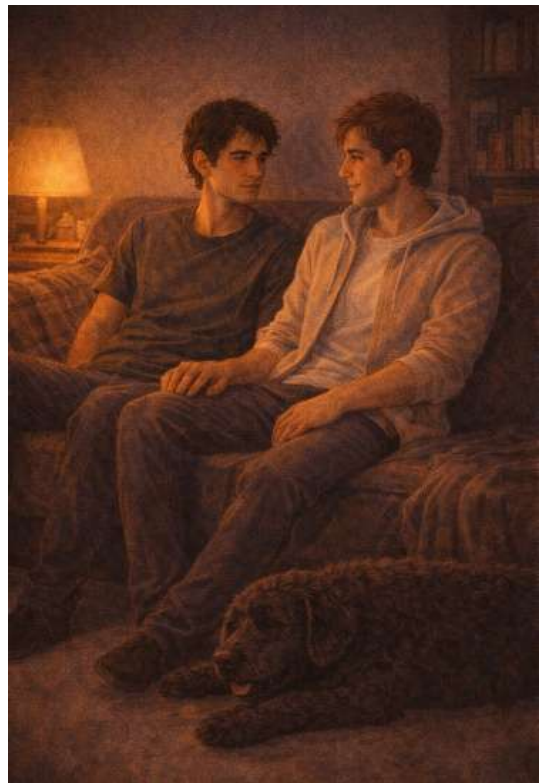
Niet plechtig. Meer alsof hij het terloops vaststelde.

Daan knikte.

Hij voelde zijn schouders iets zakken, alsof ze dat al een tijd hadden gewild.

“Ik weet het,” zei hij.

En hij was verrast door hoe rustig die woorden klonken.

Hoofdstuk 6 – Bij jou

De eerste keer dat Daan echt bleef, gebeurde zonder aankondiging.

Ze zaten naast elkaar, niet eens heel dicht.

Hun knieën raakten elkaar net, genoeg om het te voelen maar niet om het te benoemen.

“Je mag hier blijven,” zei Milo.

Het was geen vraag.

Daan keek even naar hun handen.

Hij zag hoe Milo’s duim langzaam een cirkel maakte op het hout van de tafel.

“Ik blijf,” zei Daan.

De kus kwam later.

Voorzichtig. Alsof ze allebei wisten dat snelheid hier niets zou toevoegen.

Daan voelde warmte, meer dan spanning.

Hij merkte hoe zijn adem
gelijkmatiger werd terwijl hij
dichterbij bleef.

Later zaten ze nog steeds zo.
Niet pratend. Niet weggijkend.

“Ik ben gebleven,” zei Daan
zacht.

Milo knikte.
Hij zei niets, maar hij bleef ook.

.

“Ik blijf,” zei Daan.

De kus was voorzichtig. Warm.
Echt.

“Ik ben gebleven,” zei Daan later.

Hoofdstuk 7 – Wat blijft, ook later

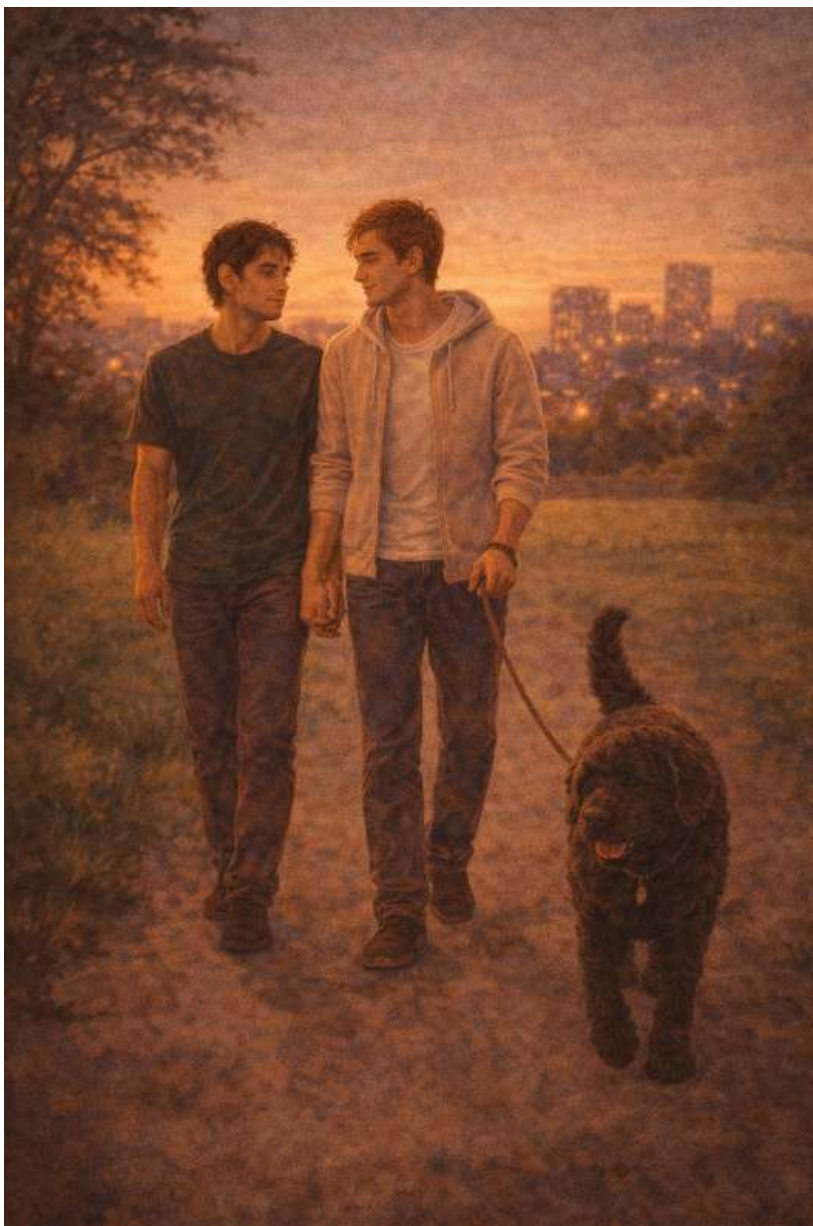
Het veranderde niet ineens.

Er kwam geen groot moment waarop alles vaststond.

Wat er kwam, was iets stillers.

Een ochtendlicht dat door de gordijnen viel.

Een bericht dat pas later op de dag werd beantwoord, zonder dat het pijn deed.

Daan merkte dat hij niet meer vooruit hoefde te denken.

Dat hij niet bezig was met wat dit *zou kunnen worden*.

Op zijn scherm verscheen een bericht.

Wat het ook wordt, schreef Milo, *ik ben hier*.

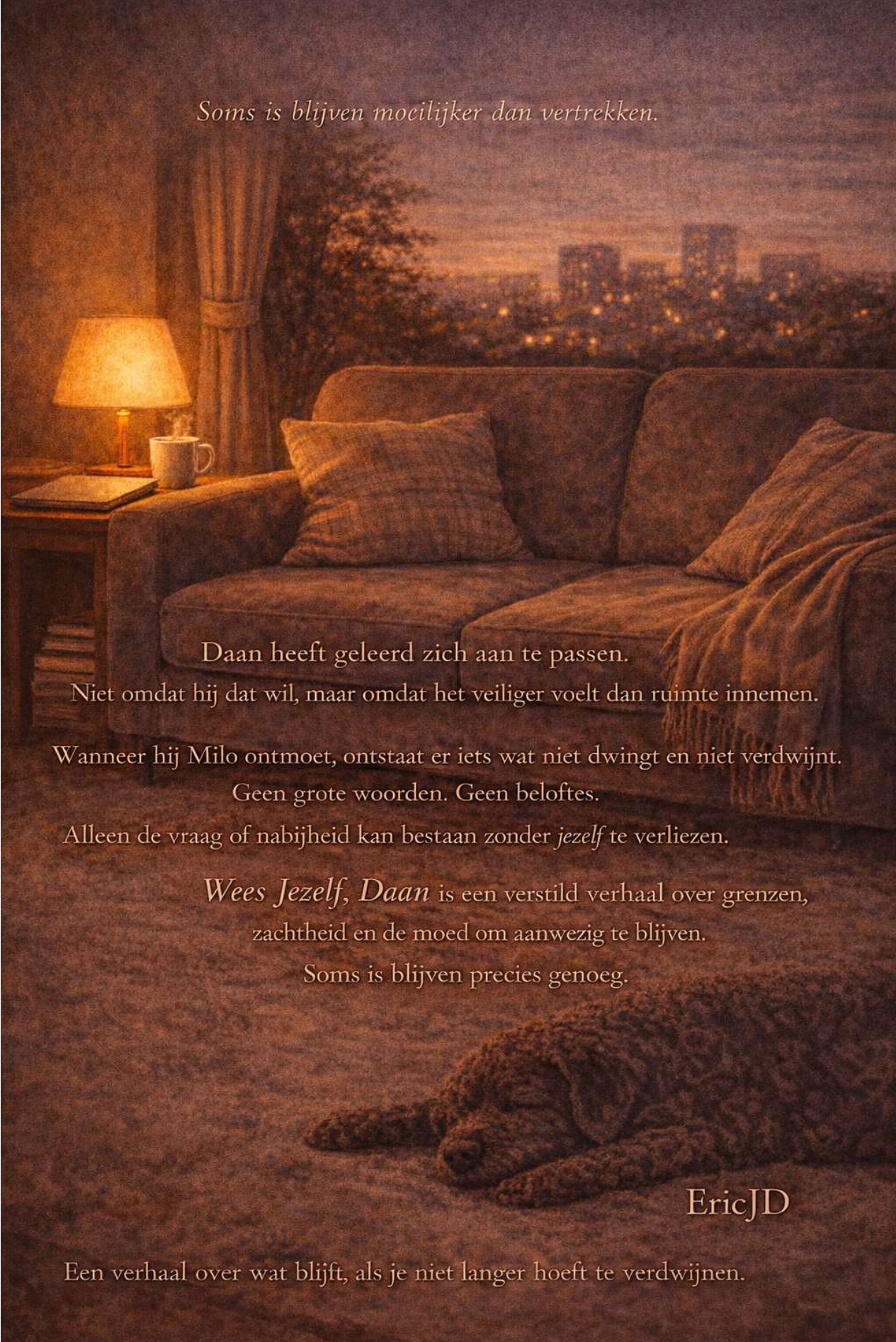
Daan las het twee keer. Niet omdat hij het niet begreep, maar omdat hij het wilde laten blijven.

Ik ook, typte hij terug.

Hij legde zijn telefoon neer. MauMau rekte zich uit en sprong op zijn schoot.

Daan keek naar buiten, naar een dag die gewoon begon.

En dat was genoeg.

Soms is blijven moeilijker dan vertrekken.

Daan heeft geleerd zich aan te passen.

Niet omdat hij dat wil, maar omdat het veiliger voelt dan ruimte innemen.

Wanneer hij Milo ontmoet, ontstaat er iets wat niet dwingt en niet verdwijnt.

Geen grote woorden. Geen beloftes.

Alleen de vraag of nabijheid kan bestaan zonder *jezelf* te verliezen.

Wees Jezelf, Daan is een verstild verhaal over grenzen,
zachtheid en de moed om aanwezig te blijven.

Soms is blijven precies genoeg.

EricJD

Een verhaal over wat blijft, als je niet langer hoeft te verdwijnen.